

FUNDERINGAR PÅ 1200 METERS HÖJD

En vecka i sadeln över höga fjäll och genom djupa dalar i Norges underbara natur och med ett glatt gäng MC-kompisar är en härlig och vederkvickande upplevelse på många sätt. Den ger också tid till att fundera och reflektera över tingens tillstånd.

T.ex. hur blir man ordförande i den eminenta MC-föreningen Vulcan Riders Sweden. Om det nu hade varit så att detta hade varit ett uppsatt mål från min sida så kunde jag ju suttit där i sadeln och slagit mig för bröstet och sagt till mig själv – Jamen så bra jag är - men så var det ju inte alls. Tanken hade inte ens korsat hjärnan innan jag blev tillfrågad av valberedningen för x antal månader sedan.

Så istället frågar man sig när man sitter där i sadeln - Hur i hela fridens namn gick det här till egentligen?

Köpte min 1600 Classic på hösten 03 och anmälde mig i princip meddetsamma som medlem i VRS. Fick medlemsnummer 2000 som både är jättebra men samtidigt lite av ett gissel Jag vet inte hur många gånger jag har hört 'Nu får du väl i alla fall byta hoj till en VN 2000' men det är i alla fall lätt att komma ihåg både för mig och andra. Och för god ordnings skull skall jag klargöra att så länge min 1600 går som den gör är inte något byte aktuellt. Nåväl, jag deltog i lite olika lokala körningar på hösten 03 och våren 04 innan det blev dags för den första Riksträffen på Tånga. Och Riksträffen kom, sågs och segrade. Jag var i alla fall besegrad. Åkte hem ganska omtumlad med många nya intryck och en hel hop nya kompisar som jag inte kom ihåg namnet på. Och sedan har det ju rullat på av bara farten och nu har det ju blivit som ett gift - ett bra gift dessutom. Och kretsen av goda vänner och kamrater har ökat explosionsartat. De första dagarna på Tånga och Gränsö är ju nu en enda stor välkomstfest som man önskar aldrig ska ta slut.

Visserligen har jag väl försökt hjälpa till både här och där men jag blev väldigt överraskad men samtidigt glad och väldigt hedrad när jag tillfrågades om att ställa upp av valberedningen. Jag ser med glädje och tillförsikt fram emot det kommande året också därför att jag vet att det finns så många hjälpande händer runtomkring i landet.

När man så klättrat 1000 meter upp på fjällsidan genom otaliga hårnålskurvor och vägen sträcker ut framför en i mjuka böjar i det fortfarande snötäckta landskapet och man kan slappna av lite i sadeln, så kunde jag ju konstatera att trots att det kunde kännas lite avlägset här uppe på fjällvidden så är det ju ett faktum och hela äventyret har bara just börjat och ligger utmanande och spännande framför en.

Kan man annat än vara lycklig och glad i sadeln en sådan härlig dag även om jag just upptäckte att himlen är grå till färgen och det kommer också ett och annat regnstänk. Men det struntar jag i för livet är ju så gott att leva. Vidare till nästa dal och nästa fjäll och nästa dal och...

Leif